

USA:s krigsstyrka om ett år: ¹¹⁶⁸⁰¹

Flyget dubbelt så starkt som någon annan makts, flottan världens största.

Från Social-Demokraternas utsände medarbetare
NILS HORNEY.

WASHINGTON onsdag.

Förenade staterna har i dag nära 4.5 miljoner man under vapen och flottan, marinkåren och kustartilleriet räknat tillsammans 1.3 miljoner man. Under nästa år kommer armén att svälla ut till ett maximum av 7.5 miljoner man och marinens manskapsstyrka kommer att uppgå till drygt 1.5 miljon fullt utbildade matroser och marinsoldater enligt vad talesmän för de högsta militära myndigheterna meddelat mig.

För närvarande räknar USA:s stridskrafter alltså bortåt 6 miljoner man, av vilka dock betydligt mer än hälften alltså befinner sig under utbildning eller vänta på transport, medan resten är spridd över stora delar av jordklotet. Först vid nästa års slut kommer de militära styrkorna till lands och vatten och i luften att nå en styrka av 9 miljoner.

Detta är betydligt mindre än man tidigare räknat med i vissa militära kretsar. Några högre officerare ha förordat att enbart armén skulle bringas upp till en styrka av 10 eller helst 13 miljoner man. Hur lång tid det skulle ta att utrusta och utrusta en sådan jättearmé ha förespråkare inte närmare preciserat.

Möjligheter att transportera en sådan armé över världshaven och organisera underhållstjänsten för den torde avsevärt på tonnaget inte kunna skapa under en överskådlig framtid.

En annan fråga, som förespråkarna för denna jättearmé inte bekymrat sig om, är de allierades trängande behov av amerikansk krigsmateriel för de arméer som nu kämpa i Ryssland, Nordafrika och Kina eller som skola insättas på en andra front i Europa. Om de militära isolationisterna i Amerika finge som de ville, skulle vapen, som behöves omedelbart vid fronterna och kunde bidra till att förkorta kriget, hållas kvar i USA och endast nyttjas för utbildning tills den amerikanska jättearmén blivit färdigrustad. Var och hur denna armé sedan skulle kunna användas, är en öppen fråga.

Tonåringarna inkallas för att frigöra industriarbetare.

De militära isolationisternas maximeringsprogram har emellertid inte vunnit president Roosevelts och hans militära råd-

amiral Ghormley utvecklat sig till ett envig i den dragkamp mellan armé och flotta som existerar också i USA och att detta bidragit till det maritima befälhavarebytet.

Inom såväl flotta som armén är det särskilt flyget som omhuldas — ett självständigt flygvapen existerar inte i USA. Erfarenheterna ha visat flygets avgörande betydelse även vid sjökrigsoperationer, och sedan Japan över stora delar av Söderhavet skaffat sig öbaser för sitt flyg, måste den amerikanska flottan skaffa sig fler hangarfartyg för att kunna övergå till offensiva operationer.

Utöver de som redan sjösatts efter Pearl Harbor äro för närvarande inte mindre än 13 hangarfartyg under byggnad, och dessutom har jag vid flera västkustvarv sett stora fartyg byggas om till flygplansbärare. För att så snabbt som möjligt kunna fullborda hangarfartygen har byggandet av flera slagskepp, vilkas kölar inte sträckts före Midway-slaget, blivit ställt på framtiden.

Om möjligt ännu mera forceras utvidgningen av arméfilyget, vars personalstyrka redan nu torde uppgå till bortåt 1 miljon man. Vid nästa års slut beräknas den ha nått upp till inte mindre än 2,2 miljoner fullt utbildad flyg- och markpersonal. Denna flygkår, dubbelt så stor som den tyska eller engelska, synes inte heller komma att sakna flygplan. När president Roosevelt efter Pearl Harbour förklarade, att USA under 1942 skulle tillverka 60.000 flygplan, var det nog många som tvivlade på att produktionen skulle bli ens tillnärmelsevis så stor. Det har också visat sig förenat med betydande svårigheter både att få nya flygplansfabriker färdigbyggda och i full produktion inom beräknad tid och att erhålla behöflig råmateriel. Å andra sidan ha redan arbetande flygplansfabriker i många fall lyckats nå långt bättre resultat än väntat. Behovet av skolplan har varit oerhört men är nu i stort sett fyllt, och flygindustrin kan koncentrera sig på tillverkningen av krigsflygplan och transportflygplan. När flygindustrin griper sig an med nästa års tillverkningsprogram, 125.000 flygplan, är det sålunda huvudsakligen stora bombplan och transportmaskiner det är fråga om — flygplan som snabbt kunna föras till varje tänkbar krigsskådeplats.

USA:s krigsinsats under det närmaste året kommer alltså huvudsakligen att ske till sjöss och framför allt i luften. När de fartyg, som nu äro under byggnad, fullbordats, kommer USA:s flotta att vara "second none", om den inte under tiden drabbas av mycket stora förluster. Och även om inte nästa års nybyggnadsprogram för flygvapnet skulle nå upp till mer än 80 proc. av de 125.000 planen och en avsevärd del av dessa förbrukats eller gå till allierade, beräknas USA:s flygvapen likväl bli dubbelt så stort som någon annan makts.

som nu kämpa i Ryssland, Nordafrika och Kina eller som skola insättas på en andra front i Europa. Om de militära isolationisterna i Amerika finge som de ville, skulle vapen, som behöves omedelbart vid fronterna och kunde bidra till att förkorta kriget, hållas kvar i USA och endast nyttjas för utbildning tills den amerikanska jättearmén blivit färdigrustad. Var och hur denna armé sedan skulle kunna användas, är en öppen fråga.

Tonåringarna inkallas för att frigöra industriarbetare.

De militära isolationisternas maximi-program har emellertid inte vunnit president Roosevelts och hans militära rådgivares godkännande. Det har ännu mindre sympatier i kongressen, vilken i dagarna gått med på uttagning av 18- och 19-åringar som villkor att de sändas till fronterna först efter ett års utbildning. Senaten beslöt i lördags för sin del att alla farmare och jordbruksarbetare skola få uppskov med militärtjänst. Dessa frågor komma att definitivt avgöras först efter valet av kongressmän den 3 november. Syftet med inkallandet av de yngsta årsklasserna var närmast att kunna befria från fortsatt soldatutbildning äldre rekryter, som visat sig fysiskt mindre lämpade eller vilkas yrkesskicklighet behöver tagas i anspråk inom krigsindustrierna.

Redan utrustningen och transporten av en armé på 7,5 miljoner man inom ett år torde komma att möta så stora svårigheter att de knappast gå att övervinna, om de allierades nationernas omedelbara behov av krigsmateriel samtidigt i någon mån skall kunna tillgodoses. Av allt att döma kommer därför USA:s krigsdeltagande till lands under det närmaste året att begränsas till insättandet av relativt fåtaliga men i hög grad mekaniserade och slagkraftiga förband på fronterna i gamla världen, medan en betydande reserv hålles kvar i Amerika för fortsatt utbildning.

Krigföringen mot Japan skall bli mer offensiv.

Däremot kommer utvidgningen av flottan och marinkåren, vilkas huvuduppgift är kriget i Stilla Havet, att forceras så mycket mer. Avlägsnandet av viceamiral Ghormley och utnämmandet av viceamiral Halsey till överbefälhavare i Söderhavet — det fjärde befälsbytet sedan Pearl Harbor — tolkas här som ett tecken på mer offensiv krigföring mot Japan och missnöje med krigföringen på Salomonöarna. Viceamiral Halsey visade bl. a. genom den djärva raiden i februari mot Gilbertöarna, belägna långt inne i den av japanerna behärskade delen av Stilla Havet, att han har den initiativförmåga och fighting spirit som behövs för att nå avgörande resultat. Det är också möjligt att samarbetet mellan general MacArthur, som har befälet över amerikans bombflyg i Australien

och vise -